

Lovforslag nr. L 112. Fremsat den 9. januar 1990 af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt)

Forslag

til

Lov om ophævelse af visse love inden for Industriministeriets område og om ændring af forskellige lovbestemmelser

(Afbureaukratisering)

§ 1

Følgende love ophæves:

- 1) Lov om garantier for lån til bygning af mindre fragtskibe, jf. lovekendtgørelse nr. 91 af 28. februar 1986.
- 2) Lov nr. 728 af 29. oktober 1986 om margin-spekulation.
- 3) Lov nr. 71 af 15. marts 1967 om Søfartens Fællesråd.
- 4) Lov om dispachører, jf. lovekendtgørelse nr. 184 af 25. marts 1988.
- 5) Lov om skibsmæglere og varemæglere, jf. lovekendtgørelse nr. 183 af 25. marts 1988.
- 6) Lov nr. 132 af 30. marts 1946 om konfiskation af tysk og japansk ejendom, som ændret ved lov nr. 146 af 13. maj 1959.

§ 2

I lov om køb, jf. lovekendtgørelse nr. 28 af 21. januar 1980, som ændret ved § 3 i lov nr. 733 af 7. december 1988, foretages følgende ændringer:

1. § 25, sidste pkt., affattes således:

»Foretager køberen dækningskøb på forsvarlig måde og inden for rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved købet opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.«

2. § 30, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Foretages salg af genstanden på forsvarlig måde og inden for en rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved salget opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.«

3. § 34, 3. pkt., affattes således:

»Foretages salg af genstanden ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarlig måde, kan køberen ikke gøre indsigelse mod den opnåede pris.«

§ 3

I lov om kommission, handelsagentur og handelsrejsende, jf. lovekendtgørelse nr. 636 af 15. september 1986, foretages følgende ændringer:

1. § 34, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Foregår salget ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarlig måde, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris.«

2. § 38, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»Stk. 3. Foregår salget ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarlig måde, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris.«

§ 4

I søloven, jf. lovekendtgørelse nr. 653 af 13. oktober 1989, foretages følgende ændringer:

1) § 129, stk. 3, § 212, stk. 2, og § 216, stk. 3, ophæves.

2) § 291, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Forældelsesfristen afbrydes ved foretagelse af retsskridt inden fristens udløb.«

§ 5

I sømandsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 11 af 6. januar 1989, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 2, ændres »Søfartens Fællesråd« til: »de berørte rederes og søfarendes organisationer«.
2. I § 3, stk. 1, ændres »Søfartens Fællesråd« til: »redernes og de søfarendes organisationer«.
3. I § 52, stk. 2, ændres »Søfartens Fællesråd« til: »de berørte rederes og søfarendes organisationer«.

§ 6

I ferieloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 560 af 13. november 1984, som ændret ved lov nr. 204 af 22. maj 1985, ændres i § 25, stk. 2, »Søfartens Fællesråd« til: »redernes og de søfarendes organisationer«.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft 1. juli 1990.

Stk. 2. Ansøgninger om statsgaranti for lån til bygning af mindre fragtskibe til aflevering inden udgangen af 1991 behandles i henhold til lovbekendtgørelse nr. 91 af 28. februar 1986, såfremt ansøgningen er modtaget inden 1. juli 1990.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Som led i regeringens handlingsplan for afbureaukratisering af den offentlige sektor foreslås de i § 1 i lovforslaget nævnte love ophævet.

Forslagene bygger i vidt omfang på en rapport udarbejdet af et embedsmandsudvalg nedsat af industriministeren. Med henblik på at identificere de områder, hvor der kan ske forenklinger, reduktioner eller ophævelser, fik udvalget til opgave at gennemgå ministerområdets lovgivning og administrative procedurer. De forudsætninger, som de omhandlede love bygger på, skønnes ikke længere at være til stede som følge af den samfundsmæssige og retlige udvikling. Hvor der er tale om næringsudøvelse bør denne så vidt muligt ske i fri konkurrence og ikke på grundlag af en autorisation.

Forslaget om ændring i købeloven, kommissionsloven, sømandsloven og ferieloven er konsekvenser af forslaget om ophævelse af de love, der er nævnt i § 1.

Rapporten fra embedsmandsudvalget har forinden lovforslagets fremsættelse været til høring hos de berørte organisationer.

Samlet vil lovforslaget medføre mindre økonomiske besparelser og administrative forenklinger.

Til § 1

Til nr. 1

I november 1988 etableredes en aftrappingsordning for statsstøtte til skibsværfterne, således at det statslige støtteelement gradvist reduceres, for pr. 1. januar 1992 alene at omfatte lån på vilkår, der svarer til OECD's aftale om eksportkreditter til skibe.

Med etableringen af aftrappingsordningen ophørte øvrige foranstaltninger til gavn for skibsværftsindustrien, f.eks. den midlertidige hjemmemarkedsordning.

Hensigten med aftrappingsordningen er at give erhvervet en mulighed for en gradvis tilvænnning til en situation uden statslig støtte for dermed at fremme

den nødvendige strukturudvikling, der skal fastholde og videreudvikle det danske erhvervslivs evne til at klare sig i en stadig kraftigere international konkurrence. Aftrappingsordningen er derfor udtryk for en prioritering af de ressourcer, der anvendes til erhvervsfremmende foranstaltninger.

Hertil kommer, at der med vedtagelse af EF's 6. direktiv om statsstøtte til skibsbygningsindustrien i december 1986, er gennemført en skærpet kontrol med statsstøtten på dette område. Efter direktivet omfatter statsstøtte til skibsbygning ikke alene direkte støtte til værfterne, men tillige alle former for støtte til rederier og tredjemænd, når dette sker med det formål at støtte bygning eller ombygning af skibe. Kommissionen fastsætter endvidere en maksimumsgrænse for statstøtten mindst én gang årligt og med henblik på en gradvis nedsættelse af maksimumsgrænsen. Maksimumsgrænsen fastsættes på grundlag af den bestående forskel mellem de mest konkurrencedygtige EF-værfters omkostninger og de priser, der anvendes af deres vigtigste internationale konkurrenter med særlig henblik på de markedssegmenter, hvor EF-værfterne er forholdsvis mest konkurrencedygtige. For 1989 er støtteniveauet fastsat til 26 pct. af kontraktprisen for støtte (16 pct. for små, specialiserede skibe, der koster mindre end 6 mio. ECU). Under hensyn til den fortsat gunstige markedssituation må det forventes, at støtloftet nedsættes yderligere.

Det findes derfor også rimeligt, at et eventuelt behov for garantistillelse til bygning af mindre fragtskibe tilgodeses via det private kapitalmarked.

Udnyttelsen af ordningen har i de senere år været behersket. Der har i perioden 1982-87 været udstedt 12-14 garantier årligt. Mens garantiudstedelsen i årene 1982-83 lagde beslag på hele den årlige bevilgede garantiramme, har der siden 1986 været tale om en stadig stigende overførsel af ubrugte garantimidler til det følgende finansår. Således overførtes til 1989 i alt en ubrugt garantiramme på 251 mio. kr.

Der er således en række forhold, der nu taler for, at fragtskibsgarantien ophører.

Garantier, der er ydet i medfør af loven, videreføres uændret.

Til nr. 2

Loven blev indført som et led i kartoffelkuren fra 1986. Baggrunden for loven var at søge at lægge visse begrænsninger på de spekulationsforretninger, der prægede markedet, for derved at mindske udsvingene på obligations- og aktiemarkedet.

Loven må anses som overflødiggjort ved etableringen af et futures- og optionsmarked på Københavns Fondsbørs, hvor der er krav om marginindbetalinger.

Til nr. 3

Søfartens Fællesråd er rådgivende for industriministerien i spørgsmål vedrørende forhyringsvirksomheden samt i sådanne spørgsmål angående de søfarendes sociale forhold eller andre forhold af fælles interesse for redere og søfarende, som ikke efter lovgivningen behandles af andre særlige organer.

Rådet, hvis oprindelse går tilbage til forhyringsloven af 1937, fik sin egen lov i forbindelse med vedtagelsen af lov om søfartsuddannelse af 1967, hvor visse uddannelsesspørgsmål, der hidtil var behandlet af Søfartens Fællesråd, blev henlagt til det i medfør af uddannelsesloven oprettede uddannelsesråd. Siden har Søfartens Fællesråd navnlig beskæftiget sig med spørgsmål af social art og spørgsmål vedrørende forhyringsvirksomhed. Der har kun været få drøftelser vedrørende sociale spørgsmål, og forhyringsvirksomheden er som følge af de søfarendes overgang til rederiensættelse efterhånden noget begrænset. Derefter findes det ikke hensigtsmæssigt eller nødvendigt at opretholde et særligt råd til behandling af sådanne spørgsmål, og Søfartens Fællesråd foreslås derfor nedlagt.

De spørgsmål, der naturligt ville være forelagt Søfartens Fællesråd, herunder spørgsmål om fordeling af uhævede feriemidler henhørende fra de af Industriministeriet og Søfartsstyrelsen godkendte ferieordninger for søfarende, vil fremover blive forelagt redernes og de søfarendes organisationer, som hidtil har udpeget medlemmer af rådet.

Til nr. 4

Dispachører beskikkes af Erhvervs- og Selskabstyrelsen. Eksamen aflægges for Dispachørkommissionen, og det kræves, at der forinden er bestået juridisk embedseksamen. Der findes i dag 4 autoriserede dispachører i Danmark, hvoraf 3 er praktiserende. Den nærmere regulering er fastsat i tre bekendtgørelser henholdsvis om dispachørers virksomhed, om dispachørleksamen og om Dispachørkommissionen. Derudover er afgiften for beskikkelse fastsat i en særlig bekendtgørelse.

Virksomhed som dispachør består i at foretage havariberegning og udfærdige dispache, dvs. en opgørelse, hvorved skader, tab og omkostninger, der skyldes groshavari, fordeles på skib, fragt og gods.

Erhvervenes Transportudvalg støtter ophævelse af loven, medens Danmarks Rederiforening, Assurandør-Societetet og de 3 praktiserende dispachører imod en ophævelse af loven. Regeringen opretholder desuagtet lovforslaget, da der efter regeringens opfattelse hverken er en tilstrækkelig samfundsmæssig interesse eller i øvrigt et væsentligt behov for en offentlig regulering på dette område. Det kan konstateres på andre områder, hvor autorisationsordninger er ophævet, at branchen selv og den frie konkurrence har reguleret erhvervsudøvelsen på en tilfredsstillende måde.

Til nr. 5

Skibsmæglere og varemæglere beskikkes af Erhvervs- og Selskabstyrelsen. Eksamen aflægges for Mæglerkommissionen, og det er en forudsætning for at kunne indstille sig til eksamen, at kandidaten har 3 års praktisk uddannelse, hvilket skal dokumenteres over for Mæglerkommissionen. Den nærmere regulering er fastsat i 3 bekendtgørelser henholdsvis om skibsmægleres og varemægleres virksomhed, om mæglerleksamen og om Mæglerkommissionen. Afgifter for beskikkelse som mægler er fastsat i en særlig bekendtgørelse. En autorisationsordning er ikke længere hensigtsmæssig.

Med hensyn til skibsmæglere bortfaldt ved lovændringen i 1967 en udtrykkelig adgang til at nægte beskikkelse af nye mæglere, når antallet af mæglere på vedkommende sted skønnedes tilstrækkeligt.

Efter den gældende lovs § 5, stk. 2, er skibsmæglere inden for vedkommende geografiske område eneberettigede til at klarere skibe. Dog kan en reder selv ved sin faste agent, ved skibsføreren eller ved andre personer, der står i fast tjenesteforhold til ham, klare sine egne skibe, skibe som han har befragtet, og skibe som samsøjler med hans egne skibe. Klareningsdokumenter må ikke udfærdiges af nogen, som ikke er berettiget til at foretage klareringen.

Ved klarering – toldklarering – forstås udfærdigelse, underskrift og ekspedition af de fornødne dokumenter for skib og lading samt betaling af de pligtige afgifter.

Toldlovgivningen er i dag ændret, jf. toldlov, lov bekendtgørelse 610 1988, således at toldloven ikke længere anvender begrebet klarering. Herefter har bestemmelsen om, at skibsmæglere er eneberettigede til at klarere skibe, ikke længere noget selvstændigt indhold.

For så vidt angår varemæglere har ophævelse af autorisationsordningen været drøftet med Justitsministeriet, som ikke finder behov for opretholdelse af ordningen, jf. neden for under bemærkningerne til § 2 og § 3.

Generelt gælder om overgang til fri næring på disse områder det samme som anført for dispachører under bemærkningerne til nr. 5.

Ophævelse af loven vil tillige indebære, at betegnelsen »mægler« ikke længere vil være beskyttet, idet dog bemærkes, at beskyttelsen hidtil alene har omfattet »mægler« og betegnelser, der vil kunne forveksles med »skibsmægler« eller »varemægler«, men ikke sammensatte betegnelser, der ikke giver anledning til forveksling, som f.eks. forsikringsmægler.

Danmarks Skibsmæglerforening ser gerne en friere adgang til erhvervsudøvelse, men med bibeholdelse og eventuel udvidelse af mæglereksamen. Ifølge Undervisningsministeriet vil det imidlertid ikke være hensigtsmæssigt at henlægge eksamen i handels- eller handelshøjskolernes regi. Mæglerkorporationen i København finder fortsat behov for, at varemæglere er autoriserede. Erhvervenes Transportudvalg støtter en ophævelse af loven.

Til nr. 6

Ændringen i konfiskationsloven af 1959 tog sigte på at afslutte arbejdet med konfiskation af tysk og japansk ejendom. Med vedtagelsen af ændringsloven blev ejendom, uanset om den er omfattet af reglerne i 1946-loven, fritaget fra konfiskation. Ændringsloven ophævede tillige adgangen til at behandle ansøgninger om dispensation. Handelsministeren fik dog mulighed for fortsat at dispensere i tilfælde, hvor andragende om dispensation af undskyldelige grunde ikke tidligere var indsendt, eller hvis der forelå nye oplysninger, eller under ganske særlige omstændigheder, herunder hensynet til danske interesser, jf. lovens § 3, stk. 3. Dette udelukkede, at loven kunne ophæves i sin helhed. Da de anførte dispensationsgrunde ikke længere anses for relevante, foreslås loven endelig ophævet.

De tinglyste deklamationer om videresalg af konfiskeret ejendom, som endnu ikke måtte være aflyst, kan fortsat udslættes af tingbøgerne på begæring af ejerne af vedkommende ejendomme, da vilkårene om godkendelse af videresalg er ophævet, jf. ændringslovens § 5, stk. 2.

Til § 2

Bestemmelserne i købeloven om henholdsvis dækningskøb og -salg og om sælgers bortsalg af genstanden i tilfælde af fordringshavermora foreslås ændret

som konsekvens af den foreslåede ophævelse af varemæglerordningen.

Den foreslåede affattelse af bestemmelserne er i overensstemmelse med de gældende regler i den norske og den finske købelov og med det svenske forslag til købelov. Det har været tanken at indføre en lignende ordning i forbindelse med en eventuel senere revision af den danske købelov, og det findes derfor ubetænkeligt allerede på nuværende tidspunkt at foretage disse lovændringer.

Efter forslaget skal købet eller salget være foretaget på forsvarlig måde. Ved bedømmelsen af, om dette er tilfældet, må der tages udgangspunkt i, at den pågældende først og fremmest må søge at få eller give den pris for varen, som er mest gunstig for den misligholdende medkontrahent. Der må dog i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret bedømmelse, hvorved der bl.a. lægges vægt på prisniveauet, kvalitet, mulige salgssteder, omkostninger og den tid, der er til rådighed til at foretage handelen.

Ved sælgerens bortsalg af genstanden i tilfælde af fordringshavermora er den hidtil eksisterende mulighed for at foretage salg ved auktion bevaret.

Til § 3

De gældende bestemmelser i kommissionsloven er affattet i overensstemmelse med købelovens regler. Bestemmelserne foreslås ændret i overensstemmelse med de foreslåede ændringer i købeloven, men således, at muligheden for at foretage salg ved auktion bevares.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2.

Til § 4

Til nr. 1

Ved ophævelse af lov om dispachører vil der ikke længere ske beskikkelse af dispachører. Der vil derfor ikke være adgang for parterne i en tvist om afstandsfragt til at kræve denne fastsat af en dispachør. Bestemmelsen herom i § 129, stk 3, i søloven foreslås derfor ophævet. Det fremgår af § 212, stk. 2, i søloven, at havariberegning her i riget udføres af dertil beskikkede dispachører, samt at tvistigheder om en dispacheres rigtighed afgøres af domstolene. Ifølge § 216, stk. 3, i søloven kan beregning og fordeling af omkostninger i forbindelse med særligt (partikulært) haveri forlanges foretaget af dispachør. Da der efter ophævelsen af lov om dispachører ikke længere vil ske beskikkelse af dispachører, foreslås de nævnte bestemmelser i søloven ligeledes ophævet.

Til nr. 2

Efter ophævelsen af lov om dispachører vil der ikke længere ske beskikkelse af dispachører, hvorfor der ikke er grund til at opretholde sidste del af bestemmelsen i § 291, stk. 3, » . . . eller, såfremt det tilkommer en dispachør at træffe afgørelse om fordringen, ved anmeldelsen for dispachøren«. Denne sidste del af § 291, stk. 3, udgår som konsekvens af, at det ikke længere lovmæssigt tilkommer en dispachør at træffe afgørelse om fordringer på bidrag til almindeligt havari.

Til § 5

De foreslåede ændringer i sømandsloven er alene konsekvensændringer, idet Søfartens Fællesråd også her foreslås erstattet af redernes og de søfarendes organisationer.

Til § 6

De foreslåede ændringer i ferieloven er foruden ændring af »handelsministeren« til »industriministeren« alene konsekvensændringer, idet Søfartens Fællesråd også her foreslås erstattet af redernes og de søfarendes organisationer.

Til § 7

Det foreslås i stk. 2, at ansøgninger om statsgaranti, der er modtaget inden lovens ikrafttræden, kan færdigbehandles inden for den eksisterende tilsagnsramme. Sådanne ansøgninger forudsætter således en levering af skibet inden udgangen af 1991.

Bilag 1

Industriministeriets lovekendtgørelse nr. 91 af 28. februar 1986

Bekendtgørelse af Lov om garantier for lån til bygning af mindre fragtskibe

Herved bekendtgøres lov nr. 618 af 17. december 1976 om garantier for lån til bygning af mindre fragtskibe med de ændringer, der følger af lov nr. 171 af 28. april 1982 og lov nr. 89 af 13. marts 1985.

§ 1. Industriministeren kan for hvert finansår inden for et beløb fastsat ved de årlige bevillingslove yde garanti af statskassen for lån optaget til bygning og ombygning af mindre fragtskibe.

§ 2. For garantier skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed.

Stk. 2. Der kan i øvrigt fastsættes sådanne vilkår for ydelse af garantier, som findes hensigtsmæssige i det enkelte tilfælde. Industriministeren kan herunder efter aftale med finansministeren fastsætte en risikopræmie.

§ 3. Til bistand ved behandlingen af ansøgninger nedsætter industriministeren et udvalg, der består af en formand, som udpeges af industriministeren, og tre andre medlemmer, der repræsenterer industriministeriet, finansministeriet og arbejdsministeriet.

Stk. 2. Udvalget tiltrædes af sagkyndige på det pågældende område, som udpeges af in-

dustriministeren.

Stk. 3. Industriministeren fastsætter udvalgets forretningsorden.

Stk. 4. Industriministeren kan fastsætte, at udvalget træffer afgørelse i sagerne, og fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelserne, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for ministeren.

§ 4. Lov nr. 331 af 24. november 1961 om garantier eller lån til bygning af mindre fragtskibe ophæves.

§ 5. Loven gælder ikke for Grønland.

—————
Lov nr. 89 af 13. marts 1985 indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁾.

Industriministeriet, den 28. februar 1986

IB STETTER

/ Kate Galle

¹⁾ Bekendtgjort i Lovtidende den 20. marts 1985.

Bilag 2

Lov nr. 728 af 29. oktober 1986

Lov om marginspekulation m.v.

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1. Industriministeren kan fastsætte regler for:

- a) optagelse af lån til erhvervelse af værdipapirer,
- b) salg af lånte værdipapirer og
- c) indgåelse af terminsforretninger og lignende forretninger i værdipapirer.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes af indu-

striministeren i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 2. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 3. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Givet på Christiansborg slot, den 29. oktober 1986

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ NILS WILHJELM

Bilag 3

Lov nr. 71 af 15. marts 1967.

Lov om Søfartens Fællesråd.

VI FREDERIK DEN NIENDE, af Guds Nåde Konge til Danmark, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, gør vittterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1. Søfartens Fællesråd er rådgivende for handelsministeren i spørgsmål vedrørende forhyringsvirksomheden samt i sådanne spørgsmål angående de søfarendes sociale forhold eller andre forhold af fælles interesse for redere og søfarende, som ikke efter lovgivningen behandles af andre særlige organer.

Stk. 2. Fællesrådet kan af egen drift optage spørgsmål som nævnt i stk. 1 til behandling og afgive indstilling herom til handelsministeren.

§ 2. Søfartens Fællesråd består af 12 medlemmer. Formanden og et af de andre medlemmer beskikkes af handelsministeren,

5 medlemmer vælges af redernes organisationer og 5 af organisationer for søfarende.

Stk. 2. Fællesrådets forretningsorden fastsættes af ministeren. Det bestemmes heri, hvilke organisationer der kan vælge medlemmer til rådet. Mindst én af de søfarendes repræsentanter skal dog vælges af en landsorganisation af skibsførere.

§ 3. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af handelsministeren.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 5 i lov nr. 76 af 31. marts 1937 om forhyring og mønstring af skibsmandskab ophæves.

§ 4. Loven gælder ikke for Færøerne.

Givet på Christiansborg slot, den 15. marts 1967.

Under Vor Kongelige Hånd og Segl.

FREDERIK R.

Tyge Dahlgaard.

Bilag 4

Industriministeriets lovbekendtgørelse nr. 184 af 25. marts 1988

Bekendtgørelse af lov om dispachører

Herved bekendtgøres lov nr. 215 af 8. juni 1966 som dispachører med de ændringer, der følger af lov nr. 851 af 23. december 1987.

Kapitel I

Beskikkelse som dispachør

§ 1. Dispachører beskikkes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 2. Ret til at få beskikkelse som dispachør har enhver person, der

- 1) har dansk indfødsret,
- 2) har bopæl her i landet,
- 3) er fyldt 25 år,
- 4) ikke er umyndiggjort, under lavværgemål eller har sit bo under konkursbehandling,
- 5) har bestået juridisk embedseksamen,
- 6) i mindst tre år har deltaget i virksomhed, der kan antages at have givet ham kendskab til de under dispachørhvervet hørende forretninger og
- 7) har bestået den i § 3 omhandlede eksamen.

Stk. 3. Beskikkelse kan nægtes under de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder. Endvidere kan beskikkelse nægtes, såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive dispachørvirksomhed på forsvarlig måde.

Stk. 4. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan undtage fra betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 6. I så fald kan beskikkelsen begrænses og betinges.

§ 2. For beskikkelse som dispachør betales en af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsat afgift.

Stk. 2. Forinden beskikkelsen udleveres, skal den pågældende underskrive en højtidelig forsikring om, at han med omhu og nøjagtighed vil udføre de hverv, der betros ham, og samvittighedsfuldt opfylde sine pligter som dispachør.

§ 3. Eksamen for dispachører (dispachørek-samen) aflægges for en af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen nedsat kommission (Dispachør-kommissionen), bestående af en formand og 4 andre medlemmer. Formanden skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne beskikkes til landsdommer, 1 medlem skal være dispachør, 1 medlem skal være forsikringskyndigt, og 2 medlemmer skal være skibsfartskyndige.

Stk. 2. Kommissionen er rådgivende for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved administrationen af de af loven omfattede forhold.

Stk. 3. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætter de nærmere bestemmelser om kommissionens virksomhed, herunder betingelserne for at indstille sig til eksamen, eksamenskravene, eksamens afholdelse og bedømmelsen.

Kapitel II

Bortfald og fratagelse af beskikkelse

§ 4. Beskikkelse som dispachør bortfalder, når vedkommende dør. Det samme gælder, hvis han ophører med at opfylde betingelserne i § 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4.

§ 5. Har en dispachør gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i udøvelsen af sin virksomhed og de udviste forhold giver grund til at antage, at han ikke fremtidigt vil udøve virksomheden på forsvarlig måde, kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fratage ham beskikkelsen på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen til efter § 6 at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

§ 6. En afgørelse efter § 5 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 2. Begæring i henhold til stk. 1 skal fremsættes over for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Begæring om sagsanlæg har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling ikke må udøve virksomhed som dispachør. Såfremt afgørelsen findes lovlig ved dommen, kan det i denne dom bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 7. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan til enhver tid efter ansøgning tilbagegive en i henhold til § 5 frataget beskikkelse. Er fratagelsen sket indtil videre, og afslår Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ansøgningen om tilbagegivelse, kan den pågældende forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet 5 år efter fratagelsen og mindst 2 år efter, at generhvervelse af beskikkelsen senest er nægtet ved dom. § 5, 2. punktum, og § 6, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

§ 8. Er en beskikkelse som dispachør bortfaldet i medfør af § 4, frataget i medfør af § 5

eller frakendt efter borgerlig straffelovs § 79, skal den straks tilbageleveres Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 2. Ophører grunden til en beskikkelses bortfald at bestå, eller udløber eller ophæves frakendelsen af en beskikkelse, skal beskikkelsen efter begæring og uden betaling af afgift på ny sættes i kraft og udleveres den pågældende.

Kapitel III

Dispachørers rettigheder og pligter

§ 9. Kun personer, der har beskikkelse som dispachør, må benytte betegnelsen »dispachør«. Andre må heller ikke benytte danske eller udenlandske betegnelser, der er egnet til forveksling hermed.

§ 10. Dispachører kan ikke afslå at udføre forretninger, der efter lov og sædvane hører under dispachørhvervet, således navnlig beregning og fordeling af tabet ved almindeligt havari og lignende, jf. sølovens kapitel VII, bestemmelse af grænsen for reders ansvar og fordeling af ansvarsbeløbet, jf. sølovens kapitel X, og beregning af assuranceerstatning i søforsikring.

Stk. 2. Dispachører skal udføre de dem betroede hverv med omhu og nøjagtighed og med den hurtighed, som hvervets beskaffenhed tillader.

Stk. 3. Dispachører må ikke betinge sig højere vederlag for deres arbejde, end der kan anses for rimeligt.

§ 11. Dispachører må kun have kontor ét sted, medmindre Erhvervs- og Selskabsstyrelsen undtager herfra.

Stk. 2. Før et kontorsted etableres, skal der indgives anmeldelse herom til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

§ 12. Stillingen som dispachør kan ikke forenes med nogen stats- eller kommunal tjenestemandstilling eller anden fastlønnet stilling i offentlig virksomhed, bortset fra stilling som lærer ved et universitet eller en anden højere læreanstalt eller som medarbejder ved en videnskabelig institution.

Stk. 2. Stillingen som dispachør er uforenelig med mæglervirksomhed, advokatvirksomhed eller anden erhvervsvirksomhed eller med stilling som bestyrelsesmedlem, direktør, administrator, likvidator eller funktionær i en erhvervsvirksomhed eller institution. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan undtage herfra, såfremt den omhandlede virksomhed eller stilling skønnes at være uden indflydelse på den pågældendes stilling som uafhængig dispachør.

Stk. 3. Ønsker en dispachør at udøve en virksomhed eller beklæde en stilling, der er uforenelig med stillingen som dispachør, skal han, inden han påbegynder virksomheden eller overtager stillingen, deponere sin beskikkelse i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

§ 13. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler for dispachørers virksomhed, herunder med hensyn til revision af deres forretningsbøger.

§ 13 a. Industriministeren kan fastsætte regler om klageadgangen for afgørelser, der træffes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og af Dispachørkommissionen, herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Kapitel IV

Straffe- og ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 14. Overtrædelse af bestemmelserne i § 8, stk. 1, § 9, § 10, stk. 1 og 2, § 11 og § 12, stk. 3, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. I forskrifter, der gives af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Borgerlig straffelovs §§ 144, 150–152 og 154–157 finder tilsvarende anvendelse på dispachører.

§ 15. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1967.

Stk. 2. Samtidig ophæves §§ 78–80 i næringslov nr. 138 af 28. april 1931.

§ 16. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Lov nr. 851 af 23. december 1987 indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

Loven træder i kraft den 1. januar 1988.

Industriministeriet, den 25. marts 1988

NILS WILHJELM

/ J. Hammer Hansen

Bilag 5

Industriministeriets lovbekendtgørelse nr. 183 af 25. marts 1988

Bekendtgørelse af lov om skibsmæglere og varemæglere

Herved bekendtgøres lov nr. 69 af 15. marts 1967 om skibsmæglere og varemæglere med de ændringer, der følger af lov nr. 851 af 23. december 1987.

§ 1. Skibsmæglere og varemæglere beskikkes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 2. Ret til at få beskikkelse som skibsmægler og som varemægler har enhver person, der

- 1) har dansk indfødsret,
- 2) har bopæl her i landet,
- 3) er fyldt 25 år,
- 4) ikke er umyndiggjort, under lavværgemål eller har sit bo under konkursbehandling,
- 5) har bestået en særlig eksamen, jf. § 3, og
- 6) i mindst 3 år efter det fyldte 18. år har deltaget i forretningsvirksomhed, der kan antages at have givet ham fornødent kendskab til mæglererhvervet.

Stk. 3. I beskikkelser for skibsmæglere fastsættes, inden for hvilket område beskikkelsen skal være gældende.

Stk. 4. Beskikkelse kan nægtes under de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder. Endvidere kan beskikkelse nægtes, såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive mæglervirksomhed på forsvarlig måde.

Stk. 5. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan undtage fra betingelsen i stk. 2, nr. 1. I så fald kan beskikkelsen begrænses og betinges.

§ 2. For beskikkelse som mægler betales en af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsat afgift.

Stk. 2. Forinden beskikkelsen udleveres, skal den pågældende underskrive en højtidelig forsikring om, at han med omhu og nøjagtighed vil udføre de hverv, der betros ham, og samvittighedsfuldt opfylde sine pligter som mægler.

§ 3. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætter de nærmere bestemmelser om den i § 1, stk. 2, nr. 5, omhandlede eksamen, herunder betingelserne for at indstille sig til eksamen, eksamenskravene, eksamens afholdelse og bedømmelsen. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan lade en i udlandet aflagt prøve, der findes at kunne ligestilles med sådan eksamen, træde i stedet for denne.

Stk. 2. Til bistand for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved administrationen af loven, herunder ved fastsættelse af bestemmelserne i henhold til stk. 1, nedsætter Erhvervs- og Selskabsstyrelsen en kommission (Mæglerkommissionen), bestående af indtil 7 medlemmer. Formanden skal have den juridiske uddannelse, 2 medlemmer skal være mæglere, 1 medlem skibsfartskyndigt og 2 medlemmer handelskyndigt.

§ 4. Beskikkelse som skibsmægler og som varemægler bortfalder, når vedkommende dør. Det samme gælder, hvis han ophører med at

Bilag til f. t. l. vedr. Industriministeriets område

opfylde betingelserne i § 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, medmindre Erhvervs- og Selskabsstyrelsen tillader, at beskikkelsen opretholdes.

Stk. 2. Er beskikkelsen bortfaldet eller frakendt efter borgerlig straffelovs § 79, skal den straks tilbageleveres Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 3. Ophører grunden til en beskikkelses bortfald at bestå, eller udløber eller ophæves frakendelsen af en beskikkelse, skal beskikkelsen efter begæring og uden betaling af afgift på ny sættes i kraft og udleveres den pågældende.

§ 5. Kun personer, der har beskikkelse som skibsmægler eller som varemægler, må benytte betegnelsen »mægler«. Andre må heller ikke benytte betegnelser, der vil kunne forveksles med »skibsmægler« eller »varemægler«.

Stk. 2. Skibsmæglere er inden for vedkommende geografiske område enerettiget til at klarere skibe. Dog kan en reder selv, ved sin faste agent, ved skibsføreren eller ved andre personer, der står i fast tjenesteforhold til ham, klarere sine egne skibe, skibe, som han har befragtet, og skibe, som samsejler med hans egne skibe. Klareringsdokumenter må ikke udfærdiges af nogen, som ikke er berettiget til at foretage klareringer.

§ 6. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler for mægleres virksomhed og herunder bestemme, at visse erhverv og stillinger ikke kan forenes med hvervet som mægler.

Stk. 2. Mæglere skal udføre de dem betroede hverv med omhu og nøjagtighed og med den hurtighed, som hvervets beskaffenhed tillader. Certeparti og slutseddel skal så vidt muligt udfærdiges samme dag, som befragtningen, henholdsvis forretningen, er afsluttet.

§ 7. Enhver mægler kan få autoriseret fuldmægtige til på hans vegne og ansvar at udføre hans forretninger.

Stk. 2. Ved en mæglers død kan der efter begæring af dødsboet konstitueres en anden til for boets regning at fortsætte den afdødes mæglervirksomhed med henblik på afvikling, afhændelse eller lignende. Er boet udleveret

den efterlevende ægtefælle, kan konstitutionen ske efter ægtefællens begæring.

Stk. 3. Autorisation i henhold til stk. 1 og konstitution i henhold til stk. 2 meddeles af politimesteren, i København magistraten. Konstitution kan bortset fra særlige tilfælde kun meddeles i indtil 1 år fra dødsfaldet.

Stk. 4. For at opnå autorisation eller konstitution skal den pågældende opfylde betingelserne i § 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4. Medmindre Erhvervs- og Selskabsstyrelsen undtager herfra, skal den pågældende endvidere være fyldt 25 år og i mindst 3 år have deltaget i en forretningsvirksomhed, der kan antages at have givet ham fornødent kendskab til mæglererhvervet.

§ 7 a. Industriministeren kan fastsætte regler om klageadgangen for afgørelser, der træffes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og af Mæglerkommissionen, herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

§ 8. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4, stk. 2, § 5 og § 6, stk. 2, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. I forskrifter, der gives af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Borgerlig straffelovs §§ 144, 150-152 og 154-157 finder tilsvarende anvendelse på mæglere samt disses autoriserede fuldmægtige. For så vidt angår mægleres medarbejdere, finder samme lovs § 152 om tavshedspligt tilsvarende anvendelse.

§ 9. Denne lov træder i kraft den 1. juli 1967.

Stk. 2. Samtidig ophæves §§ 81-84 i næringslov nr. 138 af 28. april 1931.

§ 10. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Lov nr. 851 af 23. december 1987 indeholder Loven træder i kraft den 1. januar 1988.
følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

Industriministeriet, den 25. marts 1988

NILS WILHJELM

/ J. Hammer Hansen

Bilag 6

Lov nr. 132 af 30. marts 1946**Lov om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.*)**

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

Kapitel I.

§ 1.

Denne Lov kommer til Anvendelse paa al tysk, fjendtlig Ejendom, der befinder sig her i Riget, undtagen saadan Ejendom, som af de allierede væbnede Styrker er taget som Krigsbytte her i Riget.

§ 2.

Som tysk, fjendtlig Ejendom anses Ejendom, der ved Lovens Ikrafttræden tilhører

- 1) Den tyske Stat, tyske Kommuner og andre tyske offentlige Myndigheder, Institutioner m. v.,
- 2) Personer, der har tysk Statsborgerret,
- 3) Statsløse Personer, som senest har haft tysk Statsborgerret,
- 4) Her i Riget ikke-hjemmehørende Selskaber, Foreninger og andre juridiske Personer saasom Stiftelser, Fonds og lignende selvejende Institutioner, der har Hjemsted eller Hovedsæde i Tyskland, eller hvis retlige Tilværelse hviler paa tysk Lovgivning, eller som driver Virksomhed i Tyskland gennem en Filial, i sidste Tilfælde dog kun for saa vidt angaar Ejendom, der vedrører saadan Filial,
- 5) Selskaber, Foreninger og andre juridiske Personer, der ikke har Hjemsted eller Hovedsæde i Tyskland, men som af det Land, hvor de har Hjemsted, behandles som tyske, f. Eks. paa Grund af Selskabskapitalens Tilhørsforhold,
- 6) Personer, Firmaer eller juridiske Personer af anden fremmed Nationalitet end tysk som under Hensyn til deres Forhold af Ministeriet for Handel, Industri og Søfar findes at burde behandles som tyske ved Gennemførelsen af denne Lov.

Som tysk, fjendtlig Ejendom betragtes endvidere Ejendom, der den 9. April 1944 — direkte eller indirekte — tilhørte eller paa noget Tidspunkt derefter — direkte eller indirekte — har tilhørt noget af de foran nævnte Retssubjekter, uden at dens Overdragelse til andre har været hjemlet ved Handelsministeriets Bekendtgørelse Nr. 673 af 27. December 1940 angaaende Anmeldelse af og Dispositioner over fremmed, her i Landet værende Ejendom eller Handelsministeriets Bekendtgørelse Nr. 314 af 2. Juli 1945 angaaende Anmeldelse af og Dispositioner over her i Landet værende tysk og japansk Ejendom.

*) Udfærdiget gennem Ministeriet for Handel, Industri og Søfart.

Endelig betragtes som tysk, fjendtlig Ejendom saadan Ejendom, som tilhører Retssubjekter, der vel ikke omfattes af Bestemmelserne foran, men maa anses at være Straa-mænd for tyske Interesser.

Som tysk, fjendtlig Ejendom anses dog ikke Ejendom, der tilhører Personer, som af De Samvirkende Danske Fmigranthjælpekomiteer er anerkendt som flygtet for det nazistiske Regime, medmindre en af Kommissarius, jfr. § 6, foretagen Undersøgelse maatte vise, at de paagældende Personers Forhold til det danske Rige før eller under Krigen maa betragtes som fjendtligt. Kommissarius afsiger i saa Fald en Kendelse om Konfiskation af de paagældendes Ejendom. Kommissarius' Afgørelse kan inden 14 Dage efter Kendelsens Dato indankes for Ministeren for Handel, Industri og Søfart, der efter Forhandling med det i § 5 omhandlede Nævn afgør Sagen endeligt.

§ 3.

Udtrykket „Ejendom“ omfatter:

- 1) Fast Ejendom,
- 2) Løsøre af enhver Art, undtagen de for den paagældende og hans Husstand fornødne Gangklæder, Linned, Senge og Sengeklæder samt Indbogenstande, der efter Forholdene er nødvendige til Opretholdelse af et tarveligt Hjem for den paagældende og hans Husstand, og endelig — inden for en samlet Værdi af 2 000 Kr. — Genstande, som i øvrigt hører til de vigtigste Livsfornødenheder eller er nødvendige for Udøvelsen af den paagældendes Næringsvej, herunder kontante Midler,
- 3) Værdipapirer, saasom Obligationer, Aktier og Andelsbeviser, Gældsbreve, Oplagsbeviser, Konnossementer, Beviser for Indskud i Banker, Sparekasser o. lign.,
- 4) Penge, Veksler, Checks, Anvisninger og andre Betalingsmidler,
- 5) Fordringer og Panterettigheder af enhver Art, hvad enten der om Fordringen eller Panterettigheden er oprettet noget skriftligt Dokument eller ikke, herunder bl. a. Rentenydelsesrettigheder og Rettigheder i Henhold til Forsikringskontrakter,
- 6) Kapitalinteresse eller Anpart i en her i Riget hjemmehørende Virksomhed, hvad enten der om saadan Kapitalinteresse eller Anpart er oprettet noget skriftligt Dokument eller ikke,
- 7) Rettigheder og Beføjelser, der fremgaar af danske Tingbøger eller Det almindelige Skibsregister,
- 8) Rettigheder i Henhold til Leje- eller Forpagtningskontrakter, herunder dog ikke Lejekontrakt angaaende nødtørftig Bolig for den paagældende og eventuelt dennes Familie,
- 9) Patent-, Varemærke- og Mønsterrettigheder, der er registreret her i Landet, Rettigheder i Henhold til Ansøgninger om Patent-, Varemærke- eller Mønsterbeskyttelse samt Forfatter- og Kunstnerrettigheder, der knytter sig til andre end vedkommendes egne Aandsværker,
- 10) Anden Formue, der anvendes i Driften af en her i Riget oprettet Forretningsvirksomhed,
- 11) Krav paa falden Arv,
- 12) Alle andre økonomiske Værdier, der ikke er særlig nævnt foran.

§ 4.

Ejendom, der omfattes af denne Lov, konfiskeres herved til Fordel for den danske Stat.

Indtil saadan Ejendom kan overtages af Staten, eller indtil den eventuelt maatte blive frigivet i Medfør af Bestemmelserne i § 5, maa der ikke paa nogen Maade

disponeres over saadan Ejendom uden Samtykke af Ministeren for Handel, Industri og Søfart eller saadan anden offentlig Myndighed, som Ministeren for Handel, Industri og Søfart maatte bestemme. Dispositioner, der foretages i Strid med foranstaaende Bestemmelse, er ugyldige.

Den, der har af Loven omfattet Ejendom i sin Besiddelse, skal drage Omsorg for, at den vedblivende er til Stede, og for dens forsvarlige Opbevaring, Vedligeholdelse og Pasning, indtil den kan overtages af Staten.

Efter denne Lovs Ikrafttræden kan ingen her hjemmehørende Skyldner med frigørende Virkning betale noget Beløb eller foretage Levering af nogen Art til noget Retssubjekt som i § 2 nævnt eller til andre paa saadant Retssubjekts Vegne, uanset hvilken Skyldgrund der foreligger.

Foranstaaende Bestemmelser er dog ikke til Hinder for, at der, indtil den konfiskerede Ejendom kan overtages af Staten, foretages saadanne Dispositioner, der inden for Grænsen af normal Forvaltning tilsigter at videreføre saadan Virksomhed, som er nødvendig for at bevare de konfiskerede Værdier, eller som er nødvendige til nødtørfdig Videreførelse af en Husholdning.

§ 5.

Efter Indstilling af et Nævn, der bestaar af 7 Medlemmer, hvoraf Formanden og yderligere 1 Medlem udnævnes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart, og de 5 andre Medlemmer udpeges af henholdsvis Udenrigsministeren, Finansministeren, Indenrigsministeren, Justitsministeren og Ministeren for særlige Anliggender, kan Ministeren for Handel, Industri og Søfart, naar særlige Omstændigheder findes at begrunde det, fritage Ejendom, der tilhører saadanne i § 2, Nr. 2—3, omhandlede Retssubjekter, som findes ikke at kunne betragtes som fjendtlige, fra Konfiskation.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart kan efter Indstilling fra Nævnet bestemme, at Spørgsmaalet om Realisation af Ejendom, tilhørende en af de i § 2, Nr. 2—3, nævnte Personer, udsættes, f. Eks. hvor den paagældendes statsborgerlige Forhold er Genstand for Behandling hos danske Myndigheder.

§ 6.

Til Gennemførelse af denne Lovs Bestemmelser oprettes en midlertidig Stilling som Kommissarius. Kommissarius udnævnes af Kongen og lønnes med et Honorar, der fastsættes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart efter Samraad med Finansministeren.

Kommissarius kan antage den til Udførelsen af det ham paalagte Hverv fornødne Medhjælp. Udgifterne ved Lovens Gennemførelse afholdes af Provenuet af Realisationen af den ved Loven konfiskerede tyske Ejendom.

§ 7.

Det paahviler Kommissarius at eftersøge og hurtigst muligt overtage al af Loven omfattet Ejendom samt i det Omfang, Staten ikke selv har Behov for den paagældende Ejendom, at realisere denne i Overensstemmelse med denne Lovs Bestemmelser. De ved Realisationen indkommende Beløb indsættes indtil videre paa en særlig Konto hos Danmarks Nationalbank.

Til Bistand for Kommissarius nedsættes et Nævn paa 5 Medlemmer, der udnævnes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Nævnet bistaar Kommissarius med Hensyn til Tilrettelæggelsen af de almindelige Retningsplaner for Realisationen af Ejendom, der er overtaget i Henhold til nærværende Lov, herunder bl. a. med Hen-

syn til, hvorledes Tilbud paa Køb af de paagældende Formueobjekter mest hensigtsmæssigt kan indhentes. Afhændelse af overtagen Ejendom sker almindeligvis til Værdien i Handel og Vandel. Afgivelser herfra kan kun ske med Nævnets Godkendelse. Kommissarius kan i øvrigt raadføre sig med Nævnet angaaende Udførelsen af de ham i Henhold til denne Lov paalagte Hverv. Før Nævnet udfærdiges en Forretningsorden, der godkendes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

Som Grundlag for Kommissarius' Arbejde tjener i første Række de til Direktoratet for Vareforsyning indgivne Anmeldelser i Henhold til Handelsministeriets Bekendtgørelser Nr. 673 af 27. December 1940 angaaende Anmeldelse af og Dispositioner over fremmed, her i Landet værende Ejendom og Nr. 314 af 2. Juli 1945 angaaende Anmeldelse af og Dispositioner over her i Landet værende tysk og japansk Ejendom. Kommissarius opretholder derhos Samarbejde med Danmarks Nationalbank, Politiet og Skattemyndighederne, der er forpligtet til at give Kommissarius alle de af ham begærede Oplysninger om herboende tyske Statsborgere og statsløse Personer og om disses Formueforhold.

Kommissarius kan i øvrigt hos alle offentlige Myndigheder og private Personer og Firmaer m. v. forlange alle Oplysninger, der skønnes fornødne til Gennemførelse af hans Opgave.

Kommissarius fører Regnskab over Indtægter og Udgifter i Forbindelse med Lovens Gennemførelse. Med Hensyn til Ejendom, for hvilken Staten selv har behov, lader Kommissarius foretage en Vurdering af de paagældende Formueobjekters Værdi i Handel og Vandel, hvilken Værdi overføres til den forannævnte særlige Konto hos Danmarks Nationalbank.

Godtgøres det, at Ejendom, der er overtaget af Kommissarius i Henhold til denne Lov, ikke rettelig omfattes af denne, er Staten ansvarlig for det Tab, som derved er paaført Ejeren. Erstatningen afholdes af de paa den særlige Konto hos Danmarks Nationalbank indestaaende Beløb.

Det kan ved Salg af konfiskeret Ejendom fastsættes som Vilkaar, at Videresalg ikke maa finde Sted uden Godkendelse af Ministeren for Handel, Industri og Søfart, der kun kan meddeles, naar Videresalget ikke kan antages paa ny at bringe den paagældende Ejendom i tysk eller tyskkontroleret Besiddelse.

§ 8.

Fast Ejendom, der omfattes af denne Lov, overtages saa hurtigt som muligt af Kommissarius. Kommissarius udfærdiger med Henvisning til nærværende Lov Skøde til Staten. Skødet skal som hidtidig Ejer angive den som saadan i Tingbogen indførte. Det tilkommer ikke Tinglysningsdommeren at prøve, om Ejendommen omfattes af nærværende Lov. Udfærdigelse af Skødet og Tinglysning af dette sker uden Afgifter til det offentlige.

De overtagne Ejendomme bortsælges, jfr. dog § 7, 1ste Stykke, 1ste Pkt., fortrinsvis til danske Statsborgere, Firmaer eller juridiske Personer, der ikke er saa nært knyttede til Retssubjekter som i § 2 nævnt, at de skønnes ikke at burde have Adgang til at erhverve konfiskeret Ejendom. Salg maa ikke ske til Personer, Firmaer eller juridiske Personer, som er dømt eller under Tiltale eller Sigtelse for Overtrædelse af Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed eller Lov Nr. 406 af 28. August 1945 om Tillæg til Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed, eller hvis Forhold omfattes af Lov Nr. 500 af 9. Oktober 1945 om Tilbagebetaling af Fortjeneste ved Erhvervsvirksomhed m. v. i tysk Interesse, eller til Personer,

der efter de for Kommissarius foreliggende Oplysninger har udvist en saadan unational Handlemaade under Besættelsen, at de ikke bør kunne erhverve konfiskeret Ejendom.

Om Afhændelse af Landbrugsejendomme skal forhandles med Statens Jordlovsudvalg, der er berettiget til at overtage til Udstykning egnede Ejendomme til deres Værdi i Handel og Vandel.

§ 9.

Enhver, der er bekendt med eller har Formodning om, at en paa en fast Ejendom hvilende tinglyst eller utinglyst Hæftelse omfattes af denne Lov, skal inden 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden, eller efter at han er blevet bekendt med Forholdet, anmelde denne Hæftelse til Kommissarius. Efter at Kommissarius har konstateret, at en anmeldt Hæftelse omfattes af Loven, drager han Omsorg for, at Rettighedsindehaveren udleverer det om Hæftelsen udstedte Dokument, hvorefter Kommissarius forsyner Dokumentet med Transport til Staten med Henvisning til nærværende Lov. Udfærdigelse af Transporter og eventuel Tinglysning af Dokumenter i Henhold til denne Paragraf sker uden Afgifter til det offentlige.

Indeholder en af nærværende Paragraf omfattet Aftale Bestemmelser, der i særlig Grad afviger fra det ved tilsvarende Aftaler almindelige, og maa det efter de foreliggende Omstændigheder antages, at de usædvanlige Bestemmelser er indrømmet uden særligt Vederlag, kan det i en af Kommissarius anlagt Retssag ved Dom bestemmes, at Aftalen ændres.

Om de konfiskerede Rettigheders Overgang til Staten skal Kommissarius give Skyldneren Underretning.

De til Staten transporterede eller udfærdigede Pantebreve m. v. bortsælges fortrinsvis til danske Statsborgere, Firmaer eller juridiske Personer, der ikke er saa nært knyttede til Retssubjekter som i § 2 nævnt, at de skønnes ikke at burde have Adgang til at erhverve konfiskeret Ejendom. Salg maa ikke ske til Personer, Firmaer eller juridiske Personer, som er dømt eller under Tiltale eller Sigtelse for Overtrædelse af Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed eller Lov Nr. 406 af 28. August 1945 om Tillæg til Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed, eller hvis Forhold omfattes af Lov Nr. 500 af 9. Oktober 1945 om Tilbagebetaling af Fortjeneste ved Erhvervsvirksomhed m. v. i tysk Interesse, eller til Personer, der efter de for Kommissarius foreliggende Oplysninger har udvist en saadan unational Handlemaade under Besættelsen, at de ikke bør kunne erhverve konfiskeret Ejendom.

De i denne Paragraf indeholdte Regler finder med de af Forholdets Natur flydende Lempelser tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Hæftelser, der hviler paa Skibe, som er indført i Det almindelige Skibsregister.

§ 10.

Banker, Sparekasser, Bankierer, Vekselerere, Sagførere, Forvaltningsinstitutter, Assuranceselskaber og andre, hos hvem der maatte være deponeret — i aabent eller lukket Depot eller i Boks — offentlige eller private Obligationer, Pantebreve, Gældsbreve o. lign., som omfattes af denne Lov, er pligtige at aflevere disse til Kommissarius.

Kommissarius kan hos alle af § 2 omfattede Retssubjekter forlange udleveret de af dem ved Formueopgørelsen i Henhold til Lov Nr. 352 af 22. Juli 1945 om en ekstraordinær Formueopgørelse m. v. opgivne Obligationer, Pantebreve, Gældsbreve o. lign. og eventuelt senere erhvervede Obligationer m. v.

De til Kommissarius i Henhold til denne Paragraf udleverede Obligationer m. v. forsynes af ham med Transport til Staten med Henvisning til nærværende Lov.

Vides det, eller er der begrundet Formodning om, at Obligationer, der er udstedt af danske offentlige Myndigheder og Institutioner (Kreditforeninger, Hypotekforeninger o. lign.) eller danske private Selskaber med begrænset Ansvar, tilhører Retasubjekter som i § 2 nævnt, og kan de paagældende Obligationer ikke fremskaffes, indkalder Kommissarius ved Bekendtgørelse i Statstidende med 3 Maaneders Varsel de paagældende Ejere af saadanne Obligationer. Saafremt Obligationerne ikke fremkommer inden Fristens Udløb, erklæres de for mortificerede. Vedkommende Obligationsudsteder er derefter forpligtet til at udstede nye Obligationer til Staten til Erstatning for de mortificerede. Udfærdigelse af de nye Obligationer sker uden Stempelafgift.

§ 11.

De i § 10 indeholdte Bestemmelser finder tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Aktier, Andelsbeviser og lignende Beviser for Indskud i her i Riget hjemmehørende Selskaber med begrænset Ansvar.

Vides det, eller er der begrundet Formodning om, at der i et dansk Aktieselskab m. v. er tyske Aktionærer, jfr. § 2 foran, og kan de paagældende Aktiebrev m. v. ikke fremskaffes, indkalder Kommissarius ved Bekendtgørelse i Statstidende med 3 Maaneders Varsel de paagældende Ejere af saadanne Aktiebrev m. v. Saafremt Aktiebrevene m. v. ikke fremkommer inden Fristens Udløb, erklæres de for mortificerede, og Selskabets Bestyrelse (Administratorer, Likvidatorer) er derefter forpligtet til at udstede nye Aktiebrev m. v. til Staten til Erstatning for de mortificerede. Aktiebrev m. v. udleveres til Kommissarius. Overdragelse og Udfærdigelse af de nye Aktiebrev m. v. sker uden Stempelafgift.

De til Staten overdragne eller udfærdigede Aktier m. v. i Selskaber, der ikke likvideres i Henhold til Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945 om tvungen Likvidation eller Administration af visse Aktieselskaber m. v., jfr. § 12 nedenfor, bortsælges fortrinsvis til danske Statsborgere, Firmaer eller juridiske Personer, der ikke er saa nært knyttede til Retssubjekter som i § 2 nævnt, at de skønnes ikke at burde have Adgang til at erhverve konfiskeret Ejendom. Salg maa ikke ske til Personer, Firmaer eller juridiske Personer, som er dømt eller under Tiltale eller Sigtelse for Overtrædelse af Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed eller Lov Nr. 406 af 28. August 1945 om Tillæg til Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed, eller hvis Forhold omfattes af Lov Nr. 500 af 9. Oktober 1945 om Tilbagebetaling af Fortjeneste ved Erhvervsvirksomhed m. v. i tysk Interesse, eller til Personer, der efter de for Kommissarius foreliggende Oplysninger har udvist en saadan unational Handlemaade under Besættelsen, at de ikke bør kunne erhverve konfiskeret Ejendom.

§ 12.

Naar Kommissarius har faaet Raadighed over de hidtidige tyske Aktier m. v. i et Selskab med begrænset Ansvar, paahviler det ham — ogsaa for Selskaber, der allerede er sat under Administration eller er traadt i frivillig Likvidation — saa hurtigt som muligt at træffe Afgørelse af, om det skal føres i Likvidation efter Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945 om tvungen Likvidation eller Administration af visse Aktieselskaber m. v., eller om det midlertidigt bør sættes under Administration efter nævnte Lov, eller om det kan fortsætte sin Virksomhed.

Afgørelsen træffes under Hensyntagen dels til Størrelsen af den hidtidige tyske Kapitalinteresse, dels til det paagældende Selskabs Nytte for den danske Samfundshusholdning og endelig til Nødvendigheden af at afvikle Virksomheder, som, uanset Selskabskapitalens Tilhørsforhold, maa befrygtes at kunne danne Grundlag for tysk økonomisk Ekspansion.

Mod de i Henhold til denne Paragraf truffne Afgørelser kan indgives Besværing efter de i § 2 i fornævnte Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945 indeholdte Regler.

§ 13.

Føres et Selskab i Likvidation, udnævner Ministeren for Handel, Industri og Søfart efter Indstilling af Kommissarius en eller flere Likvidatorer. Likvidationen foretages i Overensstemmelse med Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945, dog saaledes, at den paa Statens Aktier faldende Del af Overskuddet indbetales til Kommissarius. Likvidationen af Selskaber, der allerede er ført i Likvidation i Henhold til Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945, fortsættes efter de hidtil gældende Regler, dog saaledes, at den paa Statens Aktier faldende Del af Overskuddet ved Likvidationen indbetales til Kommissarius.

Sættes et Selskab under Administration, udnævner Ministeren for Handel, Industri og Søfart efter Indstilling af Kommissarius en eller flere Administratorer. Administrationen foregaar i Overensstemmelse med Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945, dog saaledes, at den paa Statens Aktier faldende Del af Overskuddet indbetales til Kommissarius. Forbliver et Selskab under Administration, fortsættes denne efter de hidtil gældende Regler i Overensstemmelse med Lov Nr. 331 af 12. Juli 1945, dog saaledes, at den paa Statens Aktier faldende Del af Overskuddet indbetales til Kommissarius.

Likvidatorerne og Administratorerne er i denne deres Virksomhed undergivet Tilsyn af Kommissarius og aflægger Regnskab til ham.

§ 14.

Gaar Afgørelsen efter § 12 ud paa, at Selskabet kan fortsætte sin Virksomhed, og udgør de konfiskerede Aktier m. v. mere end 10 pCt. af Aktiekapitalen (Selskabskapitalen), skal Bestyrelsen (for Selskaber under Administration Administratorerne) straks med det efter Selskabets Vedtægter korteste Varsel indkalde til en ekstraordinær Generalforsamling, paa hvilken alle Bestyrelsens Medlemmer skal stille deres Mandater til Raadighed.

§ 15.

Fordringer, der omfattes af denne Lov, og for hvilke der ikke foreligger saadant Skyldgrundlag som omhandlet i §§ 9 eller 16, maa ikke af Skyldneren eller andre, der hæfter for Betalingen, hverken før eller ved Forfaldstid betales til den tyske Fordringshaver eller til nogen paa hans Vegne, men Skyldbeløbet skal ved Forfaldstid indbetales til Kommissarius, hvis Kvittering for Beløbets Modtagelse har frigørende Virkning for Skyldneren, jfr. dog § 4, sidste Stykke. Det paahviler Skyldneren inden 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden eller efter, at han er blevet bekendt med, at hans Skyld omfattes af Loven, at anmelde denne til Kommissarius.

§ 16.

Veksler, Checks og andre Omsætningsgældsbreve, der omfattes af denne Lov, kan ikke med frigørende Virkning indløses af nogen, der hæfter for Betalingen, ved Betaling til andre end Kommissarius. Det paahviler Skyldneren inden 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden eller efter, at han er blevet bekendt med, at det paagældende Omsætningsgældsbrev omfattes af Loven, at anmelde dette til Kommissarius.

Forevises Dokumentet til Betaling af andre end Kommissarius, skal Skyldneren forsyne Dokumentet med en Paategning om, at Betaling er nægtet med Henviſning til nærværende Lov.

§ 17.

Af Loven omfattede Indakud eller Indestaaender i Banker, Sparekasser, Andelskasser og Forvaltningsinstitutter og Tilgodehavender hos Bankierer, Vekselerere, Sagsførere, Assuranceselskaber og andre skal af vedkommende Skyldner omgaaende anmeldes til Kommissarius og efter dennes Begæring indbetales til ham. Dennes Kvittering for Beløbets Modtagelse har frigørende Virkning for Skyldneren.

§ 18.

Beløb, der maatte henstaa i Danmarks Nationalbank til Fordel for noget Retssubjekt som i § 2 nævnt, skal straks overføres til den i § 7, 1ste Stykke, 2det Pkt., nævnte særlige Konto, og Meddelelse herom gives til Kommissarius.

§ 19.

Enhver, hvis Ejendom omfattes af Loven, er forpligtet til straks at opgive sin Beholdning af kontante Penge til Kommissarius og til at aflevere disse til ham, jfr. dog § 3, Nr. 2.

§ 20.

Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet udarbejder til Brug for Kommissarius en Fortegnelse over alle i Patent-, Varemærke- og Mønsterregistrene indførte henholdsvis Patenter, Varemærker og Mønstre, der tilhører Retssubjekter, som efter Registerets Udvisende har Hjemsted i Tyskland. De paa denne Liste opførte, af Loven omfattede Patenter, Varemærker og Mønstre, samt alle saadanne Patenter, Varemærker og Mønstre, som tilhører her i Riget hjemmehørende Retssubjekter som i § 2 nævnt, overføres efter Begæring af Kommissarius i Registrene over Patenter, Varemærker og Mønstre til Ministeriet for Handel, Industri og Søfart.

Kommissarius foretager derhos i Samarbejde med Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet en Undersøgelse af Ejerforholdene for de øvrige Patenter, Varemærker og Mønstre med Henblik paa at konstatere, om nogen af de registrerede Ejere kan antages at være Straamænd for Retssubjekter som i § 2 nævnt. Hvis dette skønnes at være Tilfældet, overføres vedkommende Patent m. v. til Ministeriet for Handel, Industri og Søfart.

Om de til Ministeriet for Handel, Industri og Søfart overførte Patenter m. v. finder Bekendtgørelse Sted i henholdsvis Patent-, Varemærke- og Mønstertidenden. Efter at denne Bekendtgørelse er sket, maa ingen Licensbetalinger eller andre Betalinger i Forbindelse med Patentet m. v. finde Sted til de tidligere Ejere, men Betalingen skal ske til Kommissarius.

Efter Indstilling af et Udvalg paa 6 Medlemmer, der udnævnes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart, træffer denne nærmere Bestemmelse om, hvorvidt de overtagne Patenter m. v. skal sælges eller paa anden Maade nyttiggøres for det danske Samfund. Ved Salg skal Regler svarende til de i § 8, 2det Stykke, indeholdte iagttages.

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser finder tilsvarende Anvendelse med Hensyn til under Behandling værende Ansøgninger om Patent-, Varemærke- eller Mønsterbeskyttelse.

§ 21.

Før Lovens Ikrafttræden betingede Afgifter til tyske Forfattere, Komponister og andre Kunstnere for Retten til Gengivelse eller Benyttelse af deres Aandsværker skal

frømtidig betales til Kommissarius, hvis Kvittering for Betalingen har frigørende Virkning for Skyldneren. Det samme gælder med Hensyn til Afgifter for Filmsrettigheder og lignende.

§ 22.

Skibe under Bygning ved danske Værfter for tysk Regning overtages efter Anmeldelse fra Værfterne af Kommissarius til Realisation.

§ 23.

Alt andet Løsøre, som ikke fritages fra Konfiskation i Medfør af § 5, overtages af Kommissarius til Realisation. Det samme gælder andre i § 3 omhandlede Formueværdier, om hvilke særlige Bestemmelser ikke er givet foran.

§ 24.

Det paahviler Skifteretter og Eksekutorer inden 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden eller inden 1 Maaned efter, at de er blevet bekendt med Forholdet, at gøre Anmeldelse til Kommissarius, saafremt der i de af dem behandlede Boer maatte findes Arvinger eller andre berettigede, der omfattes af § 2. Kommissarius indtræder under Boets Behandling i de paagældendes Rettigheder.

§ 25.

Ved Konfiskation i Henhold til denne Lov respekteres Skatter og andre offentlige Afgifter, Panterettigheder o. lign. samt legitime Krav mod den tidligere tyske Ejer i Henhold til Kontrakt eller hidrørende fra skadegørende Handlinger uden for Kontraktsforhold.

Den ved Konfiskationen stedfundne Overgang af Ejendomsret giver ikke Pant-havere eller andre Indehavere af Rettigheder over konfiskeret Ejendom de Rettigheder i Henseende til Opsigelse, ekstraordinære Afdrag el. lign., som Ejendomsrettens Overgang paa anden Maade eventuelt vilde have givet dem. Er der for konfiskerede Værdier tegnet Forsikring, som efter Forsikringskontrakten bortfalder ved Ejerskifte, forbliver saadan Forsikring dog i Kraft, indtil ny Forsikringsaftale kan træffes med Kommissarius.

Bestemmelser om Baandlægning af Arv eller Gaver m. v. kan ikke hindre, at de paagældende Beløb udbetales til Kommissarius.

Bestemmelser vedrørende Opsigelsesfrister, Forfaldstid m. v. i Kontraktsforhold angaaende Ejendom, der overtages i Henhold til nærværende Lov, har ikke Gyl-dighed, saafremt de af Kommissarius findes at være saabenbart urimelige eller maa antages at være indrømmet for dergennem at sikre tysk Ejendom.

§ 26.

Den, der med Forsæt eller ved grov Uagtsomhed handler i Strid med foranstaaende Bestemmelser eller medvirker hertil, er ansvarlig over for Staten for det Tab, denne der-ved maatte lide.

§ 27.

De i dette Kapitel indeholdte Bestemmelser finder tilsvarende Anvendelse med Hensyn til japansk Ejendom, der befinder sig her i Riget. De ved Realisation af japansk Ejendom indkommende Beløb vil dog ikke være at indsætte paa den i § 7, 1ste Stykke, 2det Pkt., omhandlede særlige Konto, men skal anbringes paa en separat Konto.

Kapitel II.

§ 28.

Ejendom, der befinder sig her i Riget, og som i Strid med Folkerettens Regler ved Foranstaltning af tyske Myndigheder eller for disses Regning eller ved Handlinger, for hvilke tyske Myndigheder maa anses ansvarlige, er blevet berøvet noget andet Medlem af De Forenede Nationer eller nogen Statsborger i saadan Stat ved Beslaglæggelse, Rekvision, Plyndring el. lign., skal tilbageleveres til den retmæssige Ejer paa Begæring af den, hvem saadan Ejendom er berøvet, eller den, til hvem hans Ret lovligt er overgaaet. Det samme gælder for Ejendom, som tyske Myndigheder eller nogen Person, tilhørende det tyske Riges militære eller civile Personel, har tilvendt sig ved Vold eller Trusel om Vold eller paa anden lignende utilbørlig Maade.

Er Vederlag ydet den, hvem Ejendom som her omhandlet er berøvet, kan det som Vilkaar for Tilbagelevering stilles, at der til den danske Stat udbetales et Beløb, der svarer til Vederlagets Værdi paa Tidspunktet for dettes Modtagelse.

Foranstaaende gælder ikke med Hensyn til Ejendom, der er indført her til Riget i Henhold til Handelsaftaler eller andre Aftaler med tyske Myndigheder, saafremt Indførselen med Hensyn til Vederlag og Vilkaar i øvrigt fremtræder som Led i en normal Forretningstransaktion.

§ 29.

Skal Ejendom tilbageleveres, har den, hvem saadan Ejendom nu tilhører i Henhold til Erhvervelse i god Tro, Ret til af Staten at faa Erstatning for det Tab, som han lider ved at maatte tilbagelevere saadan Ejendom. Erstatningen afholdes af det paa den i § 7, 1ste Stykke, 2det Pkt., nævnte særlige Konto indestaaende Beløb.

§ 30.

Spørgsmaal om Tilbagelevering af Ejendom som omhandlet i § 28 og om Erstatning i Henhold til § 29 afgøres efter Samraad med det i § 7 omhandlede Nævn af Kommissarius, hvis Afgørelser kan indbringes for Domstolene til Prøvelse. Sag skal være rejst inden 6 Måneder, efter at Kommissarius' Afgørelse er truffet.

§ 31.

Ansøgning om Tilbagelevering af Ejendom som i § 28 omhandlet indsendes til Udenrigsministeriet og videregives af dette til Kommissarius.

§ 32.

Anser Kommissarius det for sandsynligt, at Ejendom, om hvis Tilbagelevering Ansøgning er indgivet, skal tilbageleveres, paahviler det Kommissarius at træffe Foranstaltninger til Sikring af den paagældende Ejendom, indtil Spørgsmaalet kan afgøres.

§ 33.

Krav om Erstatning i Henhold til § 29 skal fremsættes over for Kommissarius inden 6 Måneder efter, at Beslutningen om Tilbagelevering af Ejendommen er meddelt den, i hvis Besiddelse Ejendommen var. Fremsættes Krav om Erstatning senere, kan Erstatning ikke gives, medmindre særlige Grunde foreligger. Har nogen til Sikkerhed for Fordringer Panteret i Ejendom, som skal tilbageleveres, har Panthaveren, selv om hans Fordring ikke er forfalden til Betaling, Ret til forlods Fyldestgørelse for sin Fordring af Erstatningsbeløbet. Det samme gælder med Hensyn til den, som har Tilbageholdelsesret i Ejendommen til Sikkerhed for forfaldne Fordringer.

Kapitel III.

§ 34.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart kan give de Regler, som i øvrigt findes nødvendige til Gennemførelse af nærværende Lov.

Anmeldelser, Erklæringer og Oplysninger i Henhold til denne Lov skal afgives paa Tro og Love.

§ 35.

Vægrer nogen, der har af Loven omfattet Ejendom i sin Besiddelse, sig ved at udlevere den til Kommissarius, kan denne lade sig indsætte i Besiddelsen i Overensstemmelse med de i Retsplejelovens Kapitel 55 indeholdte Regler.

§ 36.

Overtrædelse af Bestemmelserne i denne Lov eller de i Medfør af samme udfærdigede nærmere Forskrifter straffes med Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar. Naar Frihedsstraf idømmes, kan Bøde som Tillægsstraf idømmes, hvis den skyldige har tilstræbt personlig Vinding. Sagerne behandles som Politisager. De i Retsplejelovens Kapitler 68, 69, 71 og 72 omhandlede Retsmidler finder Anvendelse i samme Omfang som i Statsadvokat-Sager. Saafremt der nedlægges Paastand om Fængselsstraf, vil der paa Tiltaltes Begæring være at beskikke ham en Forsvarer.

§ 37.

Denne Lov træder i Kraft straks.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 30. Marts 1946.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

J. Villemoes.

Bilag 7

Lov nr. 146 af 13. maj 1959.

Lov om ændringer i konfiskationsloven.

VI FREDERIK DEN NIENDE, af Guds Nåde Konge til Danmark, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, gør vittterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1. Ejendom, der omfattes af lov nr. 132 af 30. marts 1946 om konfiskation af tysk og japansk ejendom (konfiskationsloven), og som kommissarius ikke inden 31. juli 1959 har overtaget eller truffet foranstaltninger til at overtage, jfr. konfiskationslovens § 7, fritages herved fra konfiskation. Dette gælder dog ikke ejendom, der er unddraget kommissarius ved, at pligtig anmeldelse svingagtigt er undladt.

§ 2. Endvidere fritages fra 31. juli 1959 at regne nedennævnte rettigheder fra konfiskation:

1. krav på falden arv, der henstår i uskiftede boer, i hvilke kommissarius har anmeldt kravet, men som ikke den 31. juli 1959 er taget under skiftebehandling,
2. krav på efter den 31. juli 1959 forfaldende ydelser i henhold til licenskontrakter, der ikke vedrører her i landet registrerede patenter, og
3. forfatter- og kunstnerrettigheder.

§ 3. Det i konfiskationslovens § 5 omhandlede nævn (dispensationsnævnet) ophæves fra den 31. december 1959 at regne.

Andragender om fritagelse fra konfiskation, der er fremkommet til handelsministeriet eller dispensationsnævnet senere end 31. august 1959, kan ikke tages under behandling af dispensationsnævnet.

Handelsministeren kan dog med tiltrædelse af udenrigsministeren og finansmini-

steren imødekomme et sådant andragende helt eller delvis, såfremt det skønnes undskyldeligt, at andragende ikke tidligere har været indgivet, eller at nye oplysninger i en allerede behandlet sag ikke tidligere er tilvejebragt, eller såfremt der i øvrigt undtagelsesvis måtte foreligge ganske særlige omstændigheder, herunder hensynet til danske interesser, der tilsiger, at dispensation gives. Fritagelse i medfør af denne bestemmelse kan dog kun gives under forudsætning af, at de i konfiskationslovens § 5 i øvrigt angivne betingelser er til stede.

§ 4. Den ved konfiskationslovens § 6 oprettede midlertidige stilling som kommissarius nedlægges fra den 31. marts 1960 at regne.

Handelsministeren udøver efter den 31. marts 1960 med de af denne lov følgende ændringer de kommissarius tillagte funktioner.

§ 5. Det i konfiskationslovens § 7, stk. 2, omhandlede nævn ophæves.

Bestemmelsen i konfiskationslovens § 7, sidste stykke, ophæves. De i henhold til nævnte bestemmelse fastsatte vilkår for videresalg af konfiskeret ejendom ophører at have gyldighed, og tinglyste deklARATIONER om sådanne vilkår kan udslettes af tingbøgerne på begæring af ejerne af vedkommende ejendomme.

§ 6. Det i konfiskationslovens § 20, stk. 4, omhandlede udvalg ophæves.

Givet på Christiansborg slot, den 13. maj 1959.

Under Vor Kongelige Hånd og Segl.

FREDERIK R.

Kjeld Philip.

Bilag 8

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser i købeloven,
der berøres af lovforslagets § 2*

1. § 25, sidste punktum, affattes således:

»Foretager køberen dækningskøb på forsvarelig måde og inden for rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved købet opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.«

§ 25. Hæves et køb, og skal erstatning svares i henhold til § 23 eller § 24, bliver denne i mangel af bevis for, at anden skade er lidt, at fastsætte til det beløb, hvormed prisen for genstande af samme art og godhed som de solgte på leveringstiden overstiger købesummen. Foretager køberen uden ugrundet ophold dækningskøb på forsvareligt sted, hvor der er marked for varen, ved autoriseret mægler, der er underrettet om køkets art, kan sælgeren ikke rejse indsigelse imod, at købesummen for den således indkøbte vare betragtes som genstandens pris.

2. § 30, stk. 2, affattes således:

»Foretages salg af genstanden på forsvarelig måde og inden for en rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved salget opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.«

§ 30. Hæver sælgeren i medfør af de to foregående paragraffer købet, har han krav på skadeserstatning efter de regler, som er givne i § 24. Erstatningen bliver i mangel af bevis for, at anden skade er lidt, at fastsætte til det be-

løb, hvormed købesummen overstiger prisen for genstande af samme art og godhed som de solgte på den tid, da forsinkelsen indtrådte.

Stk. 2. Foretages salg af genstanden ved autoriseret mægler som i § 25 anvist, kan køberen ikke rejse indsigelse imod, at den indvundne købesum betragtes som genstandens pris.

3. § 34, 3. punktum, affattes således:

»Foretages salg af genstanden ved en forsvarelig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarelig måde, kan køberen ikke gøre indsigelse mod den opnåede pris.«

§ 34. Kan sælgeren ikke uden væsentlig omkostning eller ulempe vedblive med at sørge for genstanden, eller råder køberen ikke over den inden rimelig tid, efter at han dertil er blevet opfordret, har sælgeren ret til at sælge den for køberens regning. Forinden salg finder sted, har sælgeren så vidt muligt at give køberen betimeligt varsel. Foregår salget enten ved autoriseret mægler, som er underrettet om salgets art, på forsvareligt sted, hvor der er marked for varen, eller ved en forsvarelig bekendtgjort og afholdt auktion, kan køberen ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris. Kan salg ikke finde sted, eller er det åbenbart, at de med et salg forbundne omkostninger ikke ville kunne dækkes af salgssummen, er sælgeren berettiget til at skaffe genstanden bort.

Bilag 9

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser
i kommissionsloven, der berøres af lovforslagets § 3*

1. § 34, stk. 2, 2. punktum, affattes således:

»Foregår salget ved en forvarlig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarlig måde, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris.«

§ 34. Når den fordring, som er sikret ved panteretten, er forfaldet, kan kommissionæren sælge godset til sin fyldestgørelse. Er godset udsat for hurtig fordærvelse, eller vil dets bevaring medføre uforholdsmæssig store omkostninger, kan kommissionæren, for så vidt hans sikkerhed ellers ville udsættes for fare, sælge det, selv om fordringen ikke er forfaldet. Finder salg sted, har kommissionæren samme ret til provision, som ellers ville have tilkommet ham.

Stk. 2. Forinden salg finder sted, skal kommissionæren så vidt muligt med rimeligt varsel afkræve kommittenten betaling under tilkendegivelse af, at godset vil blive solgt, hvis betaling ikke erlægges. Foregår salget enten ved autoriseret mægler, som er underrettet om salgets art, på forsvarligt sted, hvor der er marked for godset, eller ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris.

2. § 38, stk. 1, 3. punktum, affattes således:

»Foregår salget ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvar-

lig måde, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris.«

§ 38. Er gods, som er indkøbt for kommittentens regning, på grund af forsinkelse fra hans side ikke blevet overgivet i hans besiddelse, har kommissionæren ret til at sælge det for hans regning, når kommissionæren ikke uden væsentlig omkostning eller ulempe kan vedblive med at sørge for det, eller når kommittenten ikke råder over det inden rimelig tid, efter at han dertil er blevet opfordret. Forinden salg finder sted, har kommissionæren så vidt muligt at give kommittenten betimeligt varsel. Foregår salget enten ved autoriseret mægler, som er underrettet om salgets art, på forsvarligt sted, hvor der er marked for godset, eller ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt auktion, kan kommittenten ikke gøre nogen indsigelse mod den opnåede pris. Kommissionæren kan ikke beregne sig provision af salget.

Stk. 2. Kan salg ikke finde sted, eller er det åbenbart, at de med et salg forbundne omkostninger ikke vil kunne dækkes af salgssummen, er kommissionæren berettiget til at skaffe godset bort.

Stk. 3. Hvad ovenfor er bestemt, finder tilsvarende anvendelse på salgskommissionæren, når han ikke længere er pligtig at beholde gods, som han har modtaget til salg, dog at han, når han sælger godset, har samme ret til provision, som ellers ville have tilkommet ham.

Bilag til f. t. l. vedr. Industriministeriets område

Bilag 10

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser
i søloven, der berøres af lovforslagets § 4*

1. § 129, stk. 3, ophæves.

§ 129. Er en del af rejsen udført, når befragtningen hæves efter § 126, eller falder bortfrakterens pligt til at udføre befordringen bort efter § 128, kan han kræve afstandsfragt for gods, der er i behold.

Stk. 2. Afstandsfragt er det beløb, der bliver tilbage af den aftalte fragt, når fradrag gøres efter forholdet mellem længden af den tilbagestående rejse og længden af den aftalte rejse, således at hensyn tages også til varigheden og til særlige omkostninger ved sådanne rejser. Afstandsfragten kan dog ikke overstige godsets værdi.

Stk. 3. Enhver af parterne kan kræve afstandsfragt fastsat af en dispachør. Tvist om rigtigheden af dispachørens afgørelse kan indbringes for domstolene.

2. § 212, stk. 2, ophæves.

§ 212. Når ikke andet er aftalt, foretages beregning og fordeling af tabet ved almindeligt havari på det sted, som rederen bestemmer.

Stk. 2. Havariberegning udføres her i riget af dertil beskikkede dispachører. Tvistigheder om en dispaches rigtighed afgøres af domstolene.

3. § 216, stk. 3, ophæves.

§ 216. Al skade eller omkostning for skib og gods, som hidrører fra ulykkelig hændelse på en sørejse, og som ikke henhører under almindeligt havari eller i medfør af særlig forskrift, behandles efter de derom givne regler, skal som særligt (partikulært) havari bæres af den eller de genstande, som skaden rammer eller omkostningen vedkommer.

Stk. 2. Er omkostninger, der henføres under særligt havari, anvendt under ét for skib og ladning eller for flere dele af ladningen, fordeles de i rimeligt forhold på de genstande, til hvis fordel de er anvendt. Omkostninger, der er anvendt på at bjærge ladningen, bæres forholdsvis af denne og af den fragt, der udredes af det bjærgede gods.

Stk. 3. Når det forlanges af nogen, som er interesseret i sådant havari, skal dets beregning og fordeling foretages af dispachører.

4. § 291, stk. 3, affattes således:

»Forældelsesfristen afbrydes ved foretagelse af retsskridt inden fristens udløb.«

§ 291. Forældelsesfristen for følgende fordringer er:

- 1) for fordring på bjærgeløn, to år fra den dag, da bjærgningen blev afsluttet,
- 2) for fordring på erstatning for skade ved sammenstød eller søulykke som nævnt i § 222, to år fra den dag, da skaden blev voldt,
- 3) for fordring på erstatning efter § 188, 1. punktum, to år fra den dag, da passageren gik i land, eller, dersom dødsfald har fundet sted undervejs, fra den dag, på hvilken passageren skulle have været udskibet. Har dødsfaldet fundet sted efter udskibningen, er fristen to år fra dødsdagen, dog senest tre år fra den dag, udskibningen fandt sted,
- 4) for fordring på erstatning efter § 189, to år fra den dag, da rejsegodset blev udskibet eller, hvis det er gået tabt, fra den dag, da udskibningen skulle have fundet sted,
- 5) for fordring på erstatning efter § 188, 2. punktum, to år fra den dag, da passageren blev udskibet,

- 6) for fordring på erstatning for tab som følge af, at gods er udleveret uden forevisning af konnossement eller til en forkert person, et år fra den dag, da godset skulle have været udleveret, eller fra den dag, da det blev udleveret, hvis dette sker på et senere tidspunkt,
- 7) for fordring på erstatning efter § 118 eller for urigtige eller ufuldstændige oplysninger i et konnossement, et år fra den dag, da godset blev udleveret eller skulle have været udleveret,
- 8) for fordring på bidrag til almindeligt havari eller til omkostninger, som fordeles efter § 136 eller § 216, stk. 2, et år fra dispatchens dato,
- 9) for fordring, for hvilken skyldneren er begrænsets ansvarlig i henhold til § 234, tre år fra forfaldsdag,
- 10) for fordring på den, der er blevet personligt ansvarlig efter § 246 eller § 253, den for søpanterettens forældelse fastsatte frist, jf. §§ 248 og 254.

Stk. 2. For regreskrav i anledning af fordringer som nævnt i stk. 1, nr. 2, 6 og 7, er forældelsesfristen et år fra den dag, da fordringen blev betalt eller søgsmål om den rejst. Ved regres i anledning af krav som følge af personskaade, jf. stk. 1, nr. 2, regnes fristen for regreskravet først fra den dag, da erstatningen blev betalt.

Stk. 3. Forældelsesfristen afbrydes ved foretagelse af retsskridt inden fristens udløb eller, såfremt det tilkommer en dispatchør at træffe afgørelse om fordringen, ved anmeldelsen for dispatchøren.

Stk. 4. Enhver forhåndsvedtagelse om udelukkelse af forældelse eller om længere forældelsesfrister end dem, der er nævnt i stk. 1, er ugyldig.

Stk. 5. Det afgøres efter loven i det land, hvor sagen er anlagt, om forældelsen er afbrudt eller suspenderet. Dog skal fordringer som omtalt i nr. 3, 4 og 5 senest være forældet tre år efter den dag, da udskibningen fandt sted eller skulle have fundet sted.

Stk. 6. I øvrigt kommer de almindelige regler om forældelse af fordringer til anvendelse.

Bilag 11

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser
i sømandsloven, der berøres af lovforslagets § 5*

1. Sømandslovens § 2, stk. 2, affattes således:

Stk. 2. Industriministeren kan efter indhentet udtalelse fra de berørte redere og søfarendes organisationer fastsætte regler om, at kun de bestemmelser, der er nævnt i stk. 1, skal anvendes på restaurationspersonale og andet personale, der er ansat i et passagerskib til betjening af passagererne.

§ 2. På personer, der er ansat af rederen til at udføre andet arbejde om bord end skibstjeneste, samt personer, der er ansat om bord af andre end rederen, finder følgende bestemmelser anvendelse:

- 1) § 4 om mindstealder, lægeundersøgelse m.v.,
- 2) § 9 om ret til afsked og hjemrejse i tilfælde af graviditet,
- 3) § 19, stk. 2 og 3, om hyre, hjemrejse m.m. i tilfælde af skibets forlis m.v.,
- 4) § 27 om omsorgspligt m.v.,
- 5) § 30, stk. 5, om statens overtagelse af udgifterne til pleje og hjemrejse i tilfælde af kønssygdom eller tuberkulose,
- 6) § 31 om statens dækning af visse udgifter til syg eller skadet sømand,
- 7) § 32 om skibsførerens pligt til at sørge for begravelse m.v.,
- 8) § 34, stk. 2 og 3, om statens dækning af udgifterne ved begravelse,
- 9) § 53, stk. 1 og 3, om pligten til at efterkomme ordrer og erstatte skade,
- 10) § 54 om værn mod ulykker og sundhedsfare,
- 11) § 55 om kost- og sundhedsforhold,
- 12) § 57 om hviletid,
- 13) § 59 om adgangen til at medtage gods m.v.,
- 14) § 60 om ejendele, der efterlades om bord,

15) § 62 om magtmidler,

16) § 63 om skibsførerens pligter i tilfælde af en grovere forbrydelse og

17) § 67, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, om straf for visse forseelser.

Stk. 2. Industriministeren kan efter indhentet udtalelse fra Søfartens Fællesråd fastsætte regler om, at kun de bestemmelser, der er nævnt i stk. 1, skal anvendes på restaurationspersonale og andet personale, der er ansat i et passagerskib til betjening af passagererne.

Stk. 3. De personer, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal udføre det arbejde, som skibsføreren finder nødvendigt for skibets sikkerhed.

Stk. 4. På personer, der medtages om bord i medfør af sølovens § 70, finder stk. 1 og 3 anvendelse.

2. Sømandslovens § 3, stk. 1, affattes således:

§ 3. Rederen skal sørge for, at der oprettes skriftlig aftale med sømanden om ansættelsesvilkårene. Tjenesteaftalen skal udfærdiges på en formular til hyrekontrakt, hvis form og indhold fastsættes af industriministeren efter indhentet udtalelse fra redernes og de søfarendes organisationer.

§ 3. Rederen skal sørge for, at der oprettes skriftlig aftale med sømanden om ansættelsesvilkårene. Tjenesteaftalen skal udfærdiges på en formular til hyrekontrakt, hvis form og indhold fastsættes af industriministeren efter indhentet udtalelse fra Søfartens Fællesråd.

Stk. 2. Skibsføreren kan på rederens vegne ansætte det fornødne mandskab. Stk. 1 finder anvendelse på de tjenesteaftaler, der er indgået af skibsføreren. Forinden maskinmandskab ansættes, skal skibsføreren, hvor det er muligt, indhente forslag fra maskinchefen. Han bør endvidere rådføre sig med den øverste styrmand om ansættelse af dæksmandskab samt

med hovmesteren om ansættelse af medhjælp for denne.

Stk. 3. I hyrekontrakten skal anføres:

- 1) den stilling, sømanden er antaget til,
- 2) hvad der er aftalt om fratrædelsessted eller opsigelsesfrist,
- 3) den aftalte hyre og dagen, fra hvilken den skal løbe,
- 4) tidspunktet for sømandens tiltræden af tjenesten,
- 5) dagen for opsigelse af tjenesteaftalen samt
- 6) tidspunktet for sømandens fratræden.

Stk. 4. En sømand, der forhyres, skal være i besiddelse af søfartsbog eller i mangel deraf af mønstringsbevis. Bogen eller beviset overgives til skibsføreren og holdes i forvaring af ham, så længe tjenesteforholdet varer.

3. Sømandslovens § 52, stk. 2, affattes således:

Stk. 2. Industriministeren fastsætter efter indhentet udtalelse fra de berørte rederes og søfarendes organisationer de af hensyn til sikkerheden til søs nødvendige bestemmelser om ansvarsområdet for skibsofficerer og andre, der har ledende stillinger om bord.

§ 52. Ved fordelingen af arbejdet skal der tages hensyn til hver enkelts stilling om bord og så vidt muligt til hans faglige dygtiggørelse.

Stk. 2. Industriministeren fastsætter efter indhentet udtalelse fra Søfartens Fællesråd de af hensyn til sikkerheden til søs nødvendige bestemmelser om ansvarsområdet for skibsofficerer og andre, der har ledende stillinger om bord.

Bilag 12

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser
i ferieloven, der berøres af lovforslagets § 6*

1. Ferielovens § 25 affattes således:

§ 25. For søfarende udøver industriministeren de beføjelser, der ved denne lov er henlagt til arbejdsministeren eller direktøren for Arbejdstilsynet.

Stk. 2. I øvrigt kan industriministeren efter indhentet udtalelse fra rederens eller de søfarendes organisationer foretage sådanne afvigelser fra lovens bestemmelser, som findes nødvendige eller hensigtsmæssige som følge af de særlige forhold, der gælder for søfarende.

§ 25. For søfarende udøver industriministeren de beføjelser, der ved denne lov er henlagt til arbejdsministeren eller direktøren for Arbejdstilsynet.

Stk. 2. I øvrigt kan industriministeren efter indhentet udtalelse fra Søfartens Fællesråd foretage sådanne afvigelser fra lovens bestemmelser, som findes nødvendige eller hensigtsmæssige som følge af de særlige forhold, der gælder for søfarende.